

CIG HARVEY:

-Bildene mine er som et slags
livets kart

Den engelske fotografen Cig Harvey hadde nylig sin første museumsutstilling i Stenersenmuseet i Oslo. Hun bor i USA, og ved siden av sitt kommersielle og kunstneriske arbeid, jobber hun som assisterende professor i fotografi ved the Art Institute of Boston, Lesley University.

Tekst: Elisabeth N Aanes

- Når vi ser på bildene dine, både på utstillingen i Stenersen museet og i din seneste bok «You Look At Me Like An Emergency», er det tydelig at de har en universell appell. Vi ser oss selv og våre egne erfaringer i bildene dine. For eksempel den unge jenta som sitter i bilen og venter på at noe skal skje – eller skrivemaskinen med brevet som aldri ble sendt. Vi har alle vært der, og i bildene dine bringes vi tilbake til disse øyeblikkene. Hvorfor har du dette behovet for å hente frem slike minner?

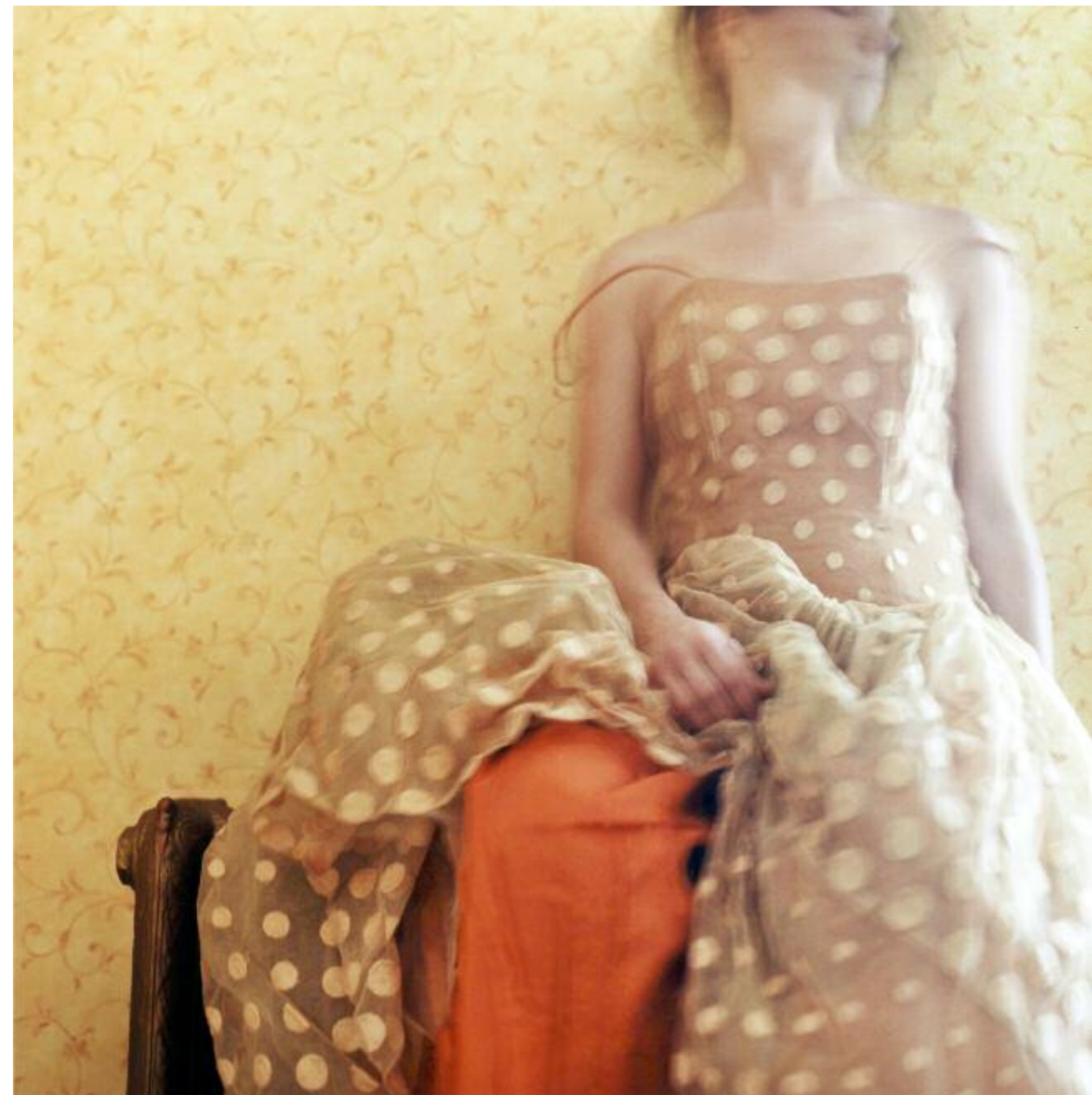
-Fotografiet handler om tid. Det er uløselig knyttet til fortiden fordi det er et tidsbasert medium. I det øyeblikk bildet tas

handler det om fortiden. Jeg liker ideen med å skape noe som er et stykke av tiden. Og ikke bare de gode tidene. Jeg tror det er det som gjør arbeidet mitt forskjellig fra for eksempel bestemor som valgte de lykkelige øyeblikkene, der jeg – gjennom fotografiet – valgte øyeblikkene med usikkerhet, tvil og spørsmål. Bildene blir et slags livets kart.

Jeg pleide å være mer nøye med hvordan jeg arbeidet. Jeg benyttet notatark der jeg skrev, tegnet og skisserte ideer og metaforer. Hva er for eksempel en passende metafor for frihet? Fugler? Da ville jeg tenke vinger og forsøke å finne en vinge. Sette på kaffen og fotografere vingen på en

... det er en egenskab ved fotografiet, det har en direkte forbindelse til hjertet ditt

million ulike måter. Men det var da jeg arbeidet med spesifikke erfaringer fra fortiden. Da arbeidet ble mer fokusert på nåtid, handlet det mer om å være bevisst det som skjedde rundt meg – og å bruke det i bildene mine.

Jeg stoler såpass mye på prosessen at selv om du ikke vet hva du fotograferer, er det slik at holder du på lenge nok blir det alltid noe av det. Det er en egenskap ved fotografiet. Det har en direkte forbindelse til hjertet ditt. Tar du tilstrekkelig med bilder vil du alltid komme frem til noe genuint og autentisk.

- Da du jobbet med boken «Emergency» måtte du gå ti år tilbake i tiden og se på eldre arbeider. Var det noe her som overrasket deg, for eksempel bilder du hadde glemt?

- Det som overrasket meg var at arbeidet gjennom ti år hadde en så tradisjonell historiefortelling med en begynnelse, et midtparti og en slutt. Uten å være klar over det var historien allerede der, det var bare spørsmål om å strekke den litt. Historien er nærmest universell der du blir introdusert for en person i akt 1, der du ser personen gjøre de samme feilene om og om igjen både når det gjelder relasjoner og i andre sider ved livet. I akt 2 kommer livets kaos imot deg. I dette kapittelet i boken handlet det for meg om at min romkamerat fikk kreft, bestemoren min døde, og min niese ble født med visse komplikasjoner. I kapittel 3 møter jeg min mann Doug, vi skaffer et hjem og skaper et liv sammen – samtidig som du vet at du har fått livserfaring og lært noen av livets lekser.

Den største overraskelsen med å redigere boken var å se at denne tradisjonelle måten å fortelle en historie på var der allerede.

- Hvordan redigerte du boken rent praktisk. Hentet du frem alle bildene, hengte dem opp på veggen og valgte derfra, eller?

- Boken gikk gjennom så mange endringer. Jeg trodde jeg var ferdig for 4 år siden, men den ble helt annerledes. Første gangen jeg satte sammen bildene, gjorde jeg det rent visuelt – det var en lyrisk bok når det gjaldt visuell sekvens. Men selve historien kom ikke frem. Derfor endret jeg sammensetningen av bildene mer i tråd med hvordan bildene ble tatt. Jeg så også på bildenes palett – du vil se at noen kapitler er svært mørke, andre preges av en identisk fargepalett. Boken inneholder 17 skrevne vignetter som følges av 3-5 bilder.

- Siden bildene dine er veldig personlige går jeg ut fra at du verdsetter noen bilder mer enn andre. Hadde det noe å si for utvelgelsen?

- Det var bilder - som jeg anser for å være blant mine sterkeste og beste - som absolutt måtte være med i boken. Men det var ikke bare snakk om å klemme dem inn. Favorittbildene mine måtte være der, på rett plass, fordi de hadde en grunn til å være mine favoritter – og de utgjorde en vesentlig del av historien.

- Kan du si litt om hvordan du oppnådde posisjon i fotografiet?

- Jeg bestemte meg veldig ung, og hadde et mål. Jeg ville skape bilder. Jeg hadde vel egentlig ikke noe stort gjennombrudd, men jeg har vært takknemlig for hvert lille skritt på veien. Den første utstillingen min hadde jeg på en kaffebar. Den gangen var det en stor begivenhet for meg. Jeg tror jeg drakk champagne den kvelden etter åpningen. Å ha en museumsutstilling har vært en av mine store drømmer, og jeg skylder Stenersen og NORDphotography en stor takk for at det ble virkelighet.

Men når jeg ser tilbake har visse ting vært viktigere enn andre. Jeg var med på en portfoliovurdering i New York, der bildene mine ble sett av en representant fra PDN. Det førte til at de valgte meg som en av de 30 mest lovende fotografene det året, noe som videre ga meg innpass på det kommersielle markedet – og min egen kommersielle agent.

- Når fant du din egen stil som fotograf?

- I begynnelsen tok jeg, som mange andre fotografer, bilder av gjenstander som vakre blomster osv. Jeg tjente faktisk bra med penger på det. Men på et tidspunkt bestemte jeg meg for å ikke tjene penger på fotografi, bare arbeide. Jeg sparte penger og dro til Maine, og i 2 år gjorde jeg ikke annet enn å jobbe med bildene mine. Jeg glemte meg bort fra verden. Og det gjorde at jeg fikk min egen stemme på en veldig ren måte. Jeg forsøkte ikke å være noen annen enn meg selv. Jeg forsøkte ikke å selge, heller ikke å finne noe galleri.

Men så begynte jeg å vise frem bildene mine, og fikk innpass i et galleri i New York som jeg enda samarbeider med. Arbeidene mine begynte å selge, og da viste også andre gallerier interesse. Salg av bilder gir nå en god inntekt, samtidig som jeg også tar kommersielle oppdrag og jobber med undervisning. Jeg elsker alle tre, men det er kunsten som er min første prioritet, slutter Cig Harvey.

Cig Harvey workshop i Norge

NORDphotography har i en tid pusset opp en gammel sag for å skape et internasjonalt senter for fotografi i Nord-Trøndelag. Senteret ligger som en del av den kjente kulturruten «Den Gyldne Omveg». Det blir Cig Harvey som får æren av å åpne det nye workshop senteret med sin workshop «The Personal Project» 10-14 juli. Flere opplysninger finner du på www.nordphotography.com

Favorittbildene mine måtte være med i boken, på rett plass, fordi de hadde en grunn til å være mine favoritter – og de utgjorde en vesentlig del av historien